

Tady domov mám

Jaroslav Hutka

1. Prázdná slova znějí krajem nalomených duší,
není, kdo by hlavu zvednul k hrdé otázce,
ach, jak je to povědomé, to je píseň krajiny mé,
tady domov mám.
2. Otrok, který táhne valník pozlacených dějin,
mlžný příklad zbabělosti, však jen rozdává,
obléká se do legrace, nemá už nikoho v lásce,
tady domov mám.
3. Nedostane na vybranou, odevzdal svou vůli,
jazyk nechal ladem ležet, půdu neoral,
přistoupil na ponížení, chce jenom přežít na zemi,
tady domov mám.
4. Oči sobě zacloňuje, když sluníčko svítí,
když se jasné slovo mluví, uši zacpává,
má strach, když se vítr, leká se deště, co padá,
tady domov mám.
5. Ze dne na den bez naděje kráčí směrem nikam,
nemá, co by komu dal, jiným to zazlívá,
je jak hora unavený, jako potok pokřivený,
tady domov mám.
6. Nevím, kde mám zahnat hlad, když doma říkaj': nejez,
nevím, kde mám promluvit, když doma říkaj': mlč,
nemohu se nadechnouti, nemám koho obejmouti,
tady domov mám.